

dags en het is lekker druk geworden. Busladingen toeristen lopen het centrum plat; het is tijd om verder te gaan richting Warre. We lopen langs diverse campings die aan de Ourthe staan. Je kunt hier duidelijk zien dat alles uit zijn winterstalling wordt gehaald. Je ziet mensen van alles uit de caravans slepen en uitstallen om te luchten. Alhoewel het vandaag nog te fris is voor een t-shirt, is het toch lekker weer. Dit is het echte genieten. Na tien minuten zien we niemand meer en zijn we weer alleen in de bossen, genietend van de vogels om ons heen. Hier en daar stoppen we om foto's te maken. Tenslotte moeten we nog veel experimenteren met de nieuwe lenzen die we voor de camera hebben gekocht. We hebben zelfs een statief meegenomen, maar dat ligt nog in de hut. Daar hebben we nu behoorlijk veel spijt van.

SPITSUUR

Als we later die middag aankomen in Bomal, is het lopen al aardig wat zwaarder geworden. Maar we zetten door. Boven op een heuvel genieten we van onze meegebrachte thee en kijken we even op de kaart. Het lijkt niet ver meer: de heuvel af richting Juzaine, en dan op naar het laatste dorp Logne.

En dan is na 20 km het eind in zicht. Voor ons gevoel had het ook niet langer moeten duren. Tijd voor een Belgische weelde: Palm! In de Tukhut is het spitsuur. Alle families zijn driftig aan het koken. We kijken verbaasd hoe dat gaat met een stuk of zeven gezinnen met kinderen van tussen de drie en vijftien jaar die allemaal om zes uur moeten eten. Wij besluiten dat we wel even kunnen wachten. Toen we bijna genoeg hadden van het wachten, bleek één van de families veel te veel Belgische frieten te hebben gehaald en bood ons twee riante overgebleven porties aan. Dat aanbod sloegen we natuurlijk niet af. Met een paar hamburgers erbij was onze maaltijd klaar.

Na het eten duurde het niet lang voordat we op de klok begonnen te kijken om te zien of het al bedtijd was. Toen de kinderen naar bed moesten, zijn wij er snel achteraan geslopen. We waren lekker moe en voldaan na deze eerste echte wandeldag en erg tevreden over het uitblijven van spierpijn en blaren.

MOUNTAINBIKEN

Vandaag geen wekker om zeven uur, maar twee uur uitslapen omdat het Pasen is. We blijken twaalf uur te hebben geslapen zonder ook maar iemand te hebben gehoord. Als we beneden komen, zitten alle kinderen al aan tafel. Met een schuin oog zien we sommige van hen naar ons kijken. Waar komen die zo laat vandaan? Zijn ze wezen stappen gisteren?

We besluiten om onze zere voeten wat rust te gunnen. Nou ja, rust, we besluiten te gaan mountainbiken. Het opwarmertje is direct heftig. Om Sy uit te komen, moet je namelijk meteen

omhoog richting Vieuxville. Na een half uur buffelen zijn we boven en goed opgewarmd. Daarna gaat het als een speer weer naar beneden richting Logne. Daar kunnen we de Ourthe over en dan is het verder een ontspannen ritje naar Bomal.

Hier en daar zien we klimmers op de rotsen. Verderop komen we een groepje georganiseerde bikers tegen. Ze zijn van een outdoorbedrijf. We besluiten ze op gepaste afstand te volgen, omdat ze de weg kennen. Na de spoorwegovergang bij Bomal gaan zij de bergen in, maar wij blijven beneden. In Bomal besluiten we eerst naar Barvaux te fietsen, om daarna naar Durbuy te gaan, omdat dat bergje op en neer toch wel zwaar is. In Barvaux vinden we, ondanks de feestdag, een bakkertje dat gewoon open is en eten lekker aan de waterkant een vers stokbroodje.

RUST

Na al dat wandelgeweld en nu ook nog al die bergen op en neer fietsen, besluit Jacky dat het mooi is geweest. "Ik moet nog maar zien dat ik terugkom" verzucht ze. 's Middags gaan we daarom rustig een stukje wandelen langs de Ourthe. We volgen de route van Sy naar La croix du cure, een rondje van ongeveer acht kilometer. De route loopt door bossen waar veel minder mensen komen, dat kun je direct merken. We zien in de

Linkerpagina, boven: Het centrum van Durbuy; onder: Even rust voor de mountainbikes. Boven: Alom gezelligheid in de Tukhut en de Tukhut in de ochtendzon.